

МІСТО НА ГОРІ

ХРИСТІЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»
(Євангеліє від Матвія 5:14)

№ 6(81) 2016

ДО НЕБЕСНИХ ОСЕЛЬ

Ярл ПЕЙСТІ, євангеліст

Це трапилось в едемському саду, куди Бог поселив Адама і Єву, наказавши не споживати з дерева пізнання добра і зла, щоб не померти. Але наші прабабки, піддавшись спокусі облесливого змія, проявили непослух і з'їли заборонений плід. У ту ж мить вони духовно померли – були розлучені зі своїм Творцем, втративши вічність і єдність з Ним. Таким чином гріх увійшов у світ, і відтоді всі, хто народжується, успадковують гріховну натуру. Зруйнувавши первісний союз між Богом і людьми, гріх став для людства перешкодою на шляху до неба, у вічне блаженство.

Але Бог дав нам шанс. Апостол Павло у Посланні до ефесян (2:4-5) пише: «Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, – спасенні ви благодаттю». Тобто перепону, яка розділяла нас із Богом, зруйнував Ісус Христос, що став посередником у відновленні союзу між Богом і людьми.

Божий Син, олюднившись, прийшов на землю, щоб не лише сповістити нам про любов Отця, а й Собою явити її. Та ця неординарна подія сама по собі не врятувала б нечестивий світ. Божа справедли-

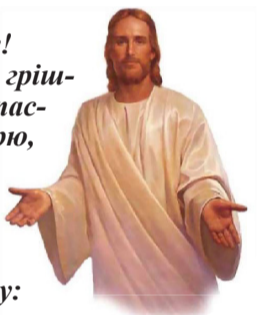
вість вимагала, щоб цей Посередник був ще й Заступником, Який би взяв на Себе гріхи людей і поніс за них покарання замість нас, випивши всю чашу Божого гніву. Там, на голгофському хресті, святий і непопечений Ісус Христос прийняв на Себе всі людські беззаконня – мерзенні, огидні, ниці вчинки. Тому Він був навіть залишений Отцем. «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» – в розпачі волав наш Відкупитель до Небес. То був єдиний раз, коли Син звертався до Батька, називаючи Його не «Отче», а «Боже». Без Божої присутності Спаситель переживав страшну самотність, відкинутість, смертельну нудьгу. Яка ж тоді велика прірва між нами, грішними, і святим Богом! Відвертаючись, Він позбавляє нас захисту, підтримки, Своєї благої участі в наших справах. І ми бредемо по життю самі по собі, як сліпі котенята, животіємо, відторжені від усякого доброго начала.

Без Бога страшно і небезпечно. Коли людина вже настільки віддалена від Творця, що не відчуває потреби в Ньому, не замислюється над тим, що гряде, це вже крах, безодня, смерть. Адже самому врятуватись неможливо – всіх багатств світу недостатньо, щоб відкупити душу від вічних мук, у яких вона точно опиниться без Спасителя. І лише пречиста кров Божого Сина, пролита на голгофському хресті, відкупляє нас від тієї страшної участі. Відкупляє тут, на землі. Від нас треба зовсім небагато – повірити. У Божу

Спасіння в Ісусі

милість, явлену нам через Сина. У Його безцінну жертву. У безумовну і безкінечну любов Небесного Отця. Тож допоки ми ще маємо можливість прийняти її, цю жертвовну Божу любов, навертаймось до Бога. Він милує. Він чекає. Сьогодні Він ще дає час, щоб ми відгукнулись на Його поклик. Заради спасіння нашої безсмертної душі зробимо це зараз – віддаймо своє серце Господу через покаєння і прийняття Його у своє життя. Бо написано: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя, а хто в Сина не вірує, той життя не побачить, – а гнів Божий на нього перебуває». Проявімо істинну мудрість, втікаймо від майбутнього гніву – і будемо щасливими зараз, а у вічності успадкуємо небесні оселі.

*Господи Ісусе!
Визнаю, що я грішний і сам себе спасти не можу. Вірю, що Ти помер за мене на Голгофі і прийняв покарання за мої гріхи. Прошу: прости всі мої провини, увійди у моє серце і будь моїм Господом та Спасителем. Довіряю Тобі своє життя, хочу жити для Тебе і служити Тобі. Амінь.*

Слово священника

Заквітчані у зелень храми і домівки, весела метушня дітей з гіллям, посмішки... Зовнішня краса і радість свята Трійці часом відволікає і заважає помітити його неймовірну глибину. Глибину, яка кличе нас зазирнути на тисячі років у минуле і водночас спрямовує нашу увагу у майбутнє – до часу нашого остаточного єднання із Творцем всесвіту. Витоки П'ятидесятниці знаходимо в Старому Заповіті (Книга Вихід 19-24). На п'ятдесятний день після виходу ізраїльтян із майже піввікового єгипетського рабства на горі Сінай Мойсей одержав від Всевишнього заповіді і настанови. Вони стали дороговказом не тільки до обіцяної їм землі, але й путівником у поверненні на Божу стежу. Це була інструкція, як належить жити, щоб мати сподівання на милість Творця та Його прийняття. Саме визначальна подія дарування Закону зародила старозавітне свято П'ятидесятниці. З тих пір ті, що сповідували Мойсееву віру, в цей день щорічно стікались з усіх усюд до Єрусалиму. Тому через тисячоліття багато з них і стали свідками цілком конкретної події, про яку розповідається у Діях святих апостолів (2:1-11).

Тоді на ізраїльську громаду (близько ста двадцяти осіб), що зібралася у домі поблизу Єрусалиму і з моменту Господнього вознесення протягом десятих днів ревно молилася, зійшов Святий Дух у вигляді вогнених язиків. І вони, будучи переповненими Божою силою та благодаттю, не могли мовчати. Вийшовши на плаский дах будівлі, ці звичайні люди, більшість з яких були простими рибалками і селянами, сміливо й дерз-

новенно почали сповіщати про великі Божі діла. Свідчили про те, що Божий Син віддав Своє життя заради спасіння кожної людини, третього дня по смерті воскрес, сорок днів являвся їм живим, а потім вознісся на небеса. Після їхньої натхненної проповіді до них приєдналось близько трьох тисяч душ. «І вони перебували в науці апостоль-

ській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах» (Дії св. апостолів 2:42). То і було народження Церкви Христової.

У ній поєднались створені Богом два світи: видимий, у якому ми живемо, і духовний, вічний, до якого належимо за покликанням через безсмертну душу, що дарована кожному з нас. Ці два світи існували нібито окремо один від одного, аж поки Бог Святим Духом не відкрив той невидимий світ Своїй Церкві. І тепер називаємо її небом на землі. Саме у лоні Церкви можна знайти внутрішню гармонію – між матеріальним і духовним, земним і небесним. А відчувши клаптик неба, вкладений у душу, ми розуміємо: дорога у вічність починається на землі. І як же важливо вимощувати її так, щоб не ганьбити Небеса, представниками яких ми тут є через особисте прийняття Божої істини. Наша опора і фундамент у цьому – триєдиний Бог: Отець, Син і Святий Дух. Тільки-но ми сходимо з цієї основи, порушується єдність і гармонія. Відразу настають внутрішні кризи, життєві проблеми, різні поділи, починаються конфлікти, війни, чвари. Лише благодать Святого Духа допомагає нам перетворити кам'яні серця на милосердні. Допомагає розуміти ближніх, любити їх, як самих себе, очищатися від усякої скверни, уникати зла і спасати душі. Тож свято П'ятидесятниці, або Пресвятої Трійці, є апогеєм Божого явлення Себе – в трьох іпостасях – і відкриттям дороги до Нього – невинного руху, який забезпечується повсякчасною присутністю на землі благодатного і животворчого віяння Святого Духа.

Ігор ІСІЧЕНКО, м.Харків

Наша мета – увійти в кожен дім, тому що Божа мета – ввійти у кожне серце

До Дня захисту дітей

3 ПЕЛЮШОК

Дитяча душа, як чутлива кінематографічна стрічка, з самого народження безперервно фіксує всі відчуття. Маля ще лежить у колісці, а його внутрішній світ вже наповнюється враженнями від почутих звуків, лагідних дотиків та яскравих картинок, що його оточують. На основі цих факторів формується підсвідомість майбутньої особистості. Ось чому батьки намагаються підходити з великою дбайливістю вже до перших відчуттів дитини і сприяти її позитивному розвитку.

Як правило, всі діти ніжні, жалісливі, незлобливі, відверті. Але ці добрі якості слабкі, не утверджені, тому потребують розвитку і зміцнення. У міру того, як дитя підростає, батьки закріплюють у ньому передусім здатність розрізняти добро і зло, боротися зі схильністю до поганого та розвивати совість, привчають чути її голос. Найкраще допомагає у вихованні християнське вчення: віра в Бога, любов, вдячність, відповідальність за свої вчинки. Дехто вважає, що поняття про Бога надто складне для дитини. Так, очевидно, думали і Христові учні, які одного разу не дозволили наблизитись дітям до Ісуса. Побачивши те, Господь обурився і сказав: «Пустіть діток до Мене прихо-

дити і не бороніть їм, бо таких Царство Боже» (Євангеліє від Марка 10:14). Тобто сприйнятливі до любові, добра і благодаті, діти ближчі до Бога, ніж дорослі. Душа дитини подібна до м'якої глини, з якої можна ліпити майбутню особистість. Чиста і щира, вона зіставляє отримані знання з голосом своєї ще незаплямованої совісті і спрямовує до правильних вчинків. Досвід показує, що вже трирічним малюкам цілком доступне розуміння основ світотворення і сприйняття його Автора, коли вони подаються у простій формі. Сумніватися у здатності дитини вірити не варто, адже духовне начало є в кожному з нас ще з народження. З роками ми лише зростаємо в пізнанні Творця та поглиблюємо уявлення про Нього.

Християнство, крім виховання в дитині всіх позитивних якостей (любов, доброзичливість, повага, чуйність, співчуття, скромність, бажання стати кращим), ще відкриває їй поняття гріха. Дитина вже усвідомлює, що її недобрі вчинки суперечать не тільки вимогам тата або мами, але й порушують порядок, встановлений Богом. І що через її негідний вчинок буде прикро не лише батькам, але й Небесному Отцю. Священне Писання в такій ситуації говорить про Божий страх як про відразу до всього недоброго і вчить, що він є початком премудрості (Притчі Соломона 9:10). Це почуття не має нічого спільного з людським страхом у загальноприйнятому розумінні слова. Божий страх – відчуття благоговіння перед Господом, Якого не хочеться ображати порушенням Його настанов. Можна порівняти з тим, як добрий син слухається свого батька – не через боязнь покарання, а з любові до нього, з небажання його засмутити. Прищеплення дитині цього почуття з наймолодшого віку стане запорукою того, що вона завжди буде радувати серця батьків та відбудеться як справжня особистість.

Андрій ЯВОРСЬКИЙ, Черкаська обл.

Життя людини розпочинається задовго до її народження. (Згідно з рішенням Ради Європи з біоетики від 1996 року ембріон визнано людиною на 14-й день після запліднення.) Впродовж першого місяця з'являються зачатки найважливіших органів і зародкових оболонок. На 18-25 день починає працювати серце, з'являється власна система кровообігу. Протягом другого місяця відбувається формування статевих органів, легенів, шлунка, печінки, м'язів та скелета, з третього – дитина має ковтальний рефлекс, може морщитися, змінювати вираз обличчя, посміхатися і відчувати біль. Тому під час абортів, коли з материнської утробы маля видаляють спеціальними інструментами, попередньо отруївши медикаментозними препаратами, перш ніж померти, воно переживає жахливі муки та страждання. Ультразвукове спостереження під час операції за поведінкою приреченої дитини показує, що вона «втікає» від медичного втручання та хімікатів, її пульс сягає 200 ударів на хвилину, а рот відкривається в німому крику. Можемо уявити, як дитяті боляче і страшно.

Вбиваючи свою дитину, страждають і її батьки. Фізичні та душевні травми залишаються в деяких подружніх пар на все життя. Часто після скоєного вони розлучаються, а згадка про аборт мучить їх і призводить до різноманітних психічних розладів. Для жінок наслідки цієї операції можуть бути особливо трагічними: безпліддя, запальні та онкологічні захворювання, гормональні порушення, ускладнення перебігу подальших вагітностей.

Окрім того, вчинивши дітовбивство, кожен із батьків грішить перед Богом, Який і є Даятелем життя. А ми, не замислюючись, так легко його знищуємо – убиваємо власних дітей і нехтуємо Божим даром. Не зважаємо не лише на свою кровинку, але й на Того, Хто дав їй дихання. Людина йде проти свого Творця, бере на себе право вершити долю ще не народженої дитини, вирішувати – бути новому життю чи ні. Але таке право належить лише

Богу. Будь-яке посягання на життя (уже з моменту зачаття) є злочином і гріхом перед Вседержителем. Кров убитих немовлят волає до Бога про помсту (так у Біблії написано про Авеля), і люди, що скоїли цей гріх, втрачають Господню благодать. Тож важливо пам'ятати, що нам доведеться відповідати за кожен свій вчинок перед справедливим Суддею.

До проблеми абортів увагу громадськості намагаються привертати представники різних християнських конфесій та релігійних організацій. Завдяки численним заходам, організованим та проведеним з метою збереження життя, кількість операцій зі штучного переривання вагітності, проведених в Україні, за останні роки реально скоротилася. Та попри це за даним показником ми ще залишаємось на першому місці серед країн Європи.

Жінки приймають рішення зробити аборт, тому що є якась, нібито вагома, причина: кар'єра, здоров'я не дозволяє, матеріальні нестатки, вже є діти... Уявімо собі далекий 1770 рік. І родину, в якій були досить серйозні підстави позбавитись небажаної дитини: глава сімейства – чоловік легковажний, любитель оковитої та ще й має венеричну хворобу,

а мати – хвора на туберкульоз. Якби це подружжя вирішило умертвити плід в материнській утробі, світ ніколи б не почув музичного генія Людвіга ван Бетховена. Або, наприклад, 1703 рік. І багатодітну англійську сім'ю, де вже зростають чотирнадцять дітей. Дізнавшись, що дружина знову вагітна, чоловік не змусив її зробити аборт, а навпаки – підтримав і підбадьорив. Так народився майбутній засновник Методистської церкви, відомий усьому світові християнський священнослужитель Джон Веслі. І ще. Дівчина ось-ось має вийти заміж, але завагітніла не від свого нареченого, який, дізнавшись про це, захоче її покинути. Якби вона, заради порятунку від ганьби, наважилась перервати вагітність, убила б Господа і Спасителя Ісуса Христа.

Олександр САМПУК, м.Луцьк

Не вбивай мене,

мамо...

Шукаю Тебе

Світ такий великий і не передбачуваний. Тут страшно і самотньо. Я шукаю Тебе, Боже. Вірю, що лише у Твоїй волі захистити мене, відвести зло і у важку хвилину прийти на допомогу.

Я піднімаю свій погляд у високу блакить, де з легких перистих хмар раз по раз вимальовується Твій святий образ. Вдивляюся у нічне небо, звідки жовтими очима шлють Твої перестороги таємничі зорі і манять, манять... Але ж не дістати їх – далеко. Я блукаю лісом і ловлю обличчям сонячне проміння, що продирається крізь густу зелень, аби подарувати мені краплю Твоєї, Боже, ласки. Не можу натішитися – мало. На білій зимовій пе-

лені, що укрила все поле і аж десь за горизонтом злилася зі свинцевим небосхилом, мірадами філігранно виліплених сніжинок Ти, Господи, являєш мені Свою досконалість у великому і малому. А коли вітер приганяє грозову бурю, у громах та блискавках я, Боже, бачу Твій гнів, що сковає страхом.

Серед людей я намагаюся знайти Тебе. На вулицях гамірного міста заглядаю в їхні очі, слухаю розмови, спостерігаю за вчинками. Я насправду бачу і чую Тебе там, Боже! У ніжній ласці молодої матері, що гладить дитячу голівку, у дзвоні монет, кинутих солідним добродієм до жебрацького капелюха, у турботливій за-

попадливості кремезного чоловіка (очевидно, сина), що бережно підтримує за лікоть сиву стареньку жінку, у зворушливих обіймах малюка на таткових руках. Усюди, Боже, Ти присутній.

Я йду до храмів, де, Боже, Твій Син у терновому вінку не перестає страждати на численних зображеннях розп'ять; де лики святих апостолів дивляться з ікон, наче в саму душу, неприступні і безмовні; де в тремтливому мерехтінні свічок співають Тобі, Господи, осанну. Незримо Ти тут, але мені цього мало.

Боже, я шукаю Тебе у працях знаних філософів і великих учених, перегортаю безліч сторінок сучасної літератури та древніх манускриптів, які одноставно доводять: небо і земля – Твоє, Господи, твориво, і все, що є довкола, беззаперечно, перебуває у Твоїй волі. Я знаю, я вірю у це, але так хочеться відчувати себе бодай частинкою, молекулою цього безмежного і довершеного творіння. Беруся за Книгу книг, що перевершує всю людську премудрість. Главу за главою осягаючи Твоє, Боже, послання до світу, я напуваюсь з джерела Твоєї ласки і милосердя, справедливості і досконалості. І відчуваю, що сповняюся істинною, безумовною, що не потребує жодних доказів і не терпить сумнівів, вірою: я, Боже, Твоє дитя, перебуваю під Твоєю опікою і охороною, і все, що дано мені буде в житті, з відданістю прийму – заради Тебе, Господи!

Віктор ПЕЧЕНИК,
Івано-Франківська обл.

Моє життя – яскраве свідчення Божого довготерпіння і Його великої милості. Оглядаючись назад, не перестаю дивуватись та захоплюватись безмежною любов'ю Творця навіть до мене, такого безпутного і розгнужданого...

Можливо, почалось все з того, що у мої сім років померла наша мама. І ми зі старшим братом залишились практично самі – батько працював водієм і тижнями не бував дома. Нами опікувалась бабуся, яка жила в іншому районі Тернополя. Звісно, їй справитись з двома хлопцями було важко. Пам'ятаю, часто врозумляла нас, просила бути чемними. Сама будучи набожною, і нас страждала Богом. А який принесла книжку в потертій палітурці і промовила: «Це Біблія, наймудріша книга у світі». І розказала нам про Бога. Добре запам'ятав, що ми – Його діти. З тих пір, впродовж років, я не раз бачив Біблію, завжди хотілося взяти її до рук і відкрити на якомусь вкрай важливому для мене місці. Але так чомусь і не наважився...

Напевно, якби я зробив цей крок і пізнав Бога раніше, то й життя моє склалося б інакше. А так усе, чим ще з підліткового віку жив, лише множило гріх і поступово мене знищувало. Перші дрібні крадіжки з місцевого кафе (виносили здебільшого тістечка і соки) сприймалися як веселі пригоди. Далі почалися «діла» серйозніші. Різноманітними методами обкрадали довірливих громадян. Легка нажива ніколи не обтяжувала совість. На той час батько вдруге одружився. Мачуха не замінила мені маму, якої дуже не вистачало. Я заздрив усім хлопцям, в кого було двоє батьків. Та все ж проживав з ними, хоча частенько бігав ночувати то до бабусі, то до брата в нашу квартиру.

Він тим часом відслужив у армії, повернувся додому і вступив до технікуму. У нас почали бувати його численні друзі і знайомі, а відтак – стійкий запах ацетону на кухні, шприци і скляні Сергієві очі... У нашому домі прописалися наркотики. Я жалів брата, розумів, що найрідніша мені людина гине, але вдіяти нічого не міг. Та минуло трохи часу – і моє особисте життя пішло немовби за його сценарієм. Армійська служба, вступ до того ж технікуму і... наркотики. Починав з невинної, здавалось, анаші. Легкий кайф розфарбовував світ веселими барвами і заслоняв чорну прірву смертельної кабали, що вже почала переді мною розверзатися. Не помітив її й тоді, коли друзі вперше пригостили важким наркотиком. Сподобалось. Повторив. Якийсь час розслаблюючись таким чином, залежності ще не відчував. Щоранку вставав, йшов на роботу (працював поваром у кафе), а ввечері – уже звичні розваги. На одній із вечірок познайомився з чудовою дівчиною. Зустрічі з нею зігривали, обнадіювали, пробуджували добрі на-

ДВІЧІ НАРОДЖЕНИЙ

міри. Згодом ми одружились. Жили з її батьками. Незабаром народився син. Сп'янілий від усього цього щастя, я іноді підігрівав себе ще й наркотиками. Так що дуже швидко все пішло шкереберть. Скандал за скандалом – і ми розійшлись. Згодом кинув роботу. Щоб менше потрапляти на очі батькові (він на той час уже розлучився і жив у нашій квартирі), ночував у друзів. Зо два місяці ще хотілось до сім'ї, а потім про жінку і сина вже й не згадував. Міг думати лише про одне: де взяти дозу.

Так, не зупиняючись, і котився у прірву. Кожен наступний день був, як попередній: добути грошей, купити наркотик, на кілька годин забутися, а назавтра з важкою головою і ломотою в усьому тілі знову шукати грошей. Щоправда, з кожним разом це вдавалось все важче, тому доводилося йти на кримінал. З друзями запросто могли «почистити» як мишені перехожих, так і багаті оселі. За носіння холодної зброї отримав перший тюремний строк. Потім сидів ще за крадіжку і двічі за наркотики (всього за ґратами провів десять років). Щоразу повертався на волю з твердим бажанням жити чесно і твердо. Та не виходило, завжди знаходився хтось, хто пригощав зіллям. А далі – вже торованою дорогою... Навіть на похорон до бабусі прийшов

такого я не був готовий. Але Тетяна Козирецька, директор міського соціального центру, куди я останнім часом іноді заходив, вговорила мене поїхати до Коростеня, де вже давно функціонував християнський реабілітаційний центр. Там я покаюся перед Богом у всіх своїх гріхах. Не скажу, що це було щиро, просто мені сказали, що так потрібно зробити. В центрі пробув лише десять днів (курс реабілітації – півроку), бо через остеомиєліт піднялася висока температура, і мене відправили в лікарню. Я повернувся до Тернополя. Але оте, хоч і вимушене, покаяння та зовсім нетривале перебування серед віруючих посіяло в серці щось хороше. Дорогою додому, пам'ятаючи дану Богові обіцянку, навіть закурити боявся.

Але по приїзді одразу зустрівся зі своїми друзями, тож забув і про температуру, і про лікарню, і про покаяння. Розпочав новий марафон – без сну, орієнтації в часі і просторі. Не отямився навіть тоді, коли одна з кісток нижньої щелепи вилізла назовні і стриміла в роті, заважаючи їсти. Через місяць, знесиленого і геть змарнілого, мене забрала «швидка» до міської лікарні. «Годували» крапельницями. До, власне, лікування там ніхто не брався. Шансів на життя не давали; виконавши комплекс першочергових заходів порятунку,

я одразу почав оживати – з'явився сон і апетит. Перший місяць тільки те й робив, що спав і їв. Навіть думок ніяких не було. З часом десь у глибині душі зажеврила іскорка надії: «Житиму!». З кожним днем вона горіла все сильніше. Вражений таким немислимим переломом у стані мого здоров'я (без жодної таблетки, лише завдяки молитвам став на ноги, випростав плечі, геть зникла тяга до наркотика), я вже цілком щиро, свідома, з глибокою вдячністю звернувся до того надзвичайно доброго і милостивого Господа.

День за днем певнено йшов на поправку, Господь очищав мою душу, тіло, відновлював сили і здоров'я. Процес гноіння кісток припинився повністю. Проте наслідки тривалого наркотичного отруєння відчував ще кілька років. Особливо дошкуляла відсутність щелеп. Сам на сам з Богом озвучував Йому свою потаємну, здавалось, фантастичну мрію, але навіть не міг собі цього уявити. Завжди підбадьорювали і спонукали до дій почуті мною в перші дні перебування в центрі слова: «Ти не залишишся таким, як є, адже для Бога немає нічого неможливого». Тож стосовно щелеп у відчай не впадав. І правильно! Бо вони в мене таки з'явилися. Їх мені зробив з мого ребра хірург-стоматолог з міста Коломиї (Івано-Франківщина) Роман Адамович Леващук. Ту операцію фахівці вважають унікальною. Я вдячний цьому лікарю, що взявся за мене, та людям, які допомагали йому. Маю глибоку вдячність також і Валентині Петрівні Вакарчук – засновнику і директору реабілітаційного центру, в якому Бог подарував мені друге життя. Її молитви та щирі настанови завжди окриляли і надихали на віру. Добре слово хочеться сказати і про старшого служителя реабілітаційного центру Сергія Авіленка, який чимало потрудився, щоб допомогти мені.

Від того другого пам'ятного народження минуло уже шість літ. У мій рідний Тернопіль поки що не тягне. В Новодністровську мені добре. Охоче допомагаю таким бідолашним, як колись був сам. А три роки тому мене благословили на служіння, і я поповнив команду служителів реабілітаційного центру. Разом з хлопцями молимося, вивчаємо Біблію, відвідуємо церковні зібрання. А ще – будуємо «літню резиденцію» в селі під Новодністровськом, займаємося там городництвом, маємо деяку живність (самі собі не віримо – такими ґаздами стали), ходимо відпочивати на Дністер, у ліс, деколи подорожуємо.

Іноді роздумую над тернистими дорогами та крутими виражами, якими поводило мене життя. І над тим, що в тому пеклі якимось незбагненим чином я залишався живим. Безумовно, бачу в цьому благий перст Всевишнього. Ще коли я лише почав свій шлях до одужання, мені не давала спокою почута фраза з Біблії: «Пізнаєте істину, й істина зробить вас вільними». Тоді я дуже хотів стати вільним, тому наполегливо шукав істину. Тепер знаю, що знайшов її. У Бозі. Бо Він, Котрому все під силу, помилував мене, спас і подарував нове життя. Життя без будь-якої залежності. Слава Господу – люблячому і всесильному!

Віталій ДОПТЮХ,
Тернопіль-Новодністровськ

Реабілітанти центру «Милосердя» біля Кам'янець-Подільської фортеці

тайкома, бо скривався від міліції. А про смерть брата взагалі дізнався, аж коли вийшов з тюрми – його вже чотири місяці не було. Батько постарів, виглядав виснаженим і надломленим. Пізніше і він помер, також у той час, коли я знову «сидів».

Я залишився сам-один. На роботу мене брати не хотіли, та я й не просився. Жив у друзів, знайомих, а квартиру свою здавав наймачам. За ці гроші й перебивався. Коловся вже надважкими наркотиками. Розпочався справжній марафон, фінішу в якому, як правило, не буває. Через півтора року відчув проблеми з вестибулярним апаратом: коли присідав, не міг тримати рівновагу і падав. Це мене насторожило. Ще через деякий час став утрачати свідомість. Злякався. А коли в організмі почалися незворотні процеси, була вже паніка. На нижній щелепі відкрилася рана, через яку постійно витікав гній. Почала розкладатися кісткова тканина – остеомиєліт. Це часто трапляється з тими, хто «сидить на вінти» – синтетичному наркотикові. Вже коли не зміг їсти, звернувся до медиків. Ті сказали, що лікування може принести результат лише в разі повної відмови від наркотиків. До

відправили додому. А там мене знову поглинула трясина наркотичної залежності. Так минуло зо три роки. Протягом цього часу декілька разів потрапляв у різні медичні заклади, спеціалісти радилися, що зі мною робити, проводили навіть операції, але безуспішно. Остеомиєліт вразив і верхню щелепу. Лікарі казали, що це рідкісний випадок і розводили руками. Я розумів, що помираю, але відчайдушно чіплявся за життя. Сам до Бога чомусь не звертався – за мене молилися інші. Тепер розумію, що то Господь їх прислав, аби спасти мою душу. Досі пам'ятаю щирі слова Альони – віруючої з однієї з тернопільських церков. Вона просила в Бога порятунку для мене, а я ніяк не міг повірити, що справді ще комусь не байдужий – помираючий наркоман з двадцятирічним стажем, і що той недосяжний і грізний Бог може зглянутися на такого, як я.

Та чудо звільнення і зцілення сталося. І відбулося воно 2010 року в християнському реабілітаційному центрі міста Новодністровська, куди за сприяння тієї ж таки Альони мене доправили уже напівживого. Служителі центру щодня по кілька разів молилися за мене. На диво,

ВИ СПАСЕННІ?

Якщо ви помрете сьогодні увечері, чи попадете ви на небеса?

Нещодавно в Україні побував Нік Вуйчич, всесвітньовідомий мотиваційний спікер. Таким він став завдяки тому, що не захотів визнавати свою інвалідність та всупереч обставинам добився успіху і тепер своїм прикладом, живим словом та книгами надихає мільйони людей в усьому світі. Хлопчик народився з рідкісною патологією – відсутністю кінцівок. Однак сьогодні Нік (йому 34 роки) живе повноцінним життям: одружений, має двох синів, мандрує світом, займається спортом.

У Києві цей диво-чоловік відвідав військовий госпіталь, лікарню для онкохворих дітей, виступив у НСК «Олімпійський» з натхненною промовою «Життя без кордонів», стверджуючи, що «неможливе сьогодні – завжди можливе завтра».

Прикметно, що вперше в Україні в одному заході взяли участь одразу майже чотири сотні людей з особливими потребами, яких запросили на цю зустріч організатори. І це не враховуючи тих, хто перебував на трибунах! Нік зміг покорити серця українців, що прийшли його послухати. Він дарував людям надію, заряджав оптимізмом, захоплював щирістю. Зал аплодував його жартам про коліна, що тремтіли перед стрибком з парашутом, про «не відчував ніг» в момент знайомства з дружиною, про спітнілі від хвилювання руки перед найважливішим у його житті футбольним матчем.

Говорив Нік Вуйчич і про нинішню ситуацію в нашій країні: «Знаю, що Україна переживає зараз складні часи. І не буду казати, що все буде добре, щоб розвеселити вас. Складно бути позитивним, коли навколо стільки негативного», – зауважив місіонер. Але, на його думку,

Ніколи не здавайтесь!

в таких ситуаціях потрібно допомагати один одному, піклуватися про співвітчизників. Сказав, що молиться за Україну, за народ, за уряд, за ворогів та вірить, що ще не раз повернеться до українців: «Нам усім потрібен Бог, мир та любов!»

Маленький чоловік Нік Вуйчич став великою людиною. Принципи, якими він керується у житті, дуже прості. Але вони допомагають йому бути щасливим.

БУДЬТЕ ВДЯЧНИМИ ЗА ТЕ, ЩО МАЄТЕ

Те, що в мене немає рук і ніг, не означає, що я повинен впадати у відчай. Завдяки своїй маленькій нозі (Нік має одну стопу) я можу плавати. Займався дайвінгом. Навіть стрибав з парашутом. Так, коли я ходив до школи і мене всі дражили, було дуже важко бути вдячним. Але потім я зрозумів, що у всіх є проблеми. І, можливо, батько-алкоголік – це страшніше, ніж народитися безруким і безногим. Ми повинні завжди дякувати за те, що у нас є.

РОБІТЬ ПРАВИЛЬНИЙ ВИБІР, І ВІН ДАСТЬ ХОРОШІ ПЛОДИ

Колись я думав: «У мене немає рук і ніг, ніхто, крім батьків, не любить мене, я – тягар для всіх». Це робило мене нерухомим. Але мені не дозволяли бути «бідолашним» хлопчиком. Не давали грошей на іграшки, тому я мусив їх заробляти. За два долари на тиждень, наприклад, пилососив наш дім. Батько казав: ти маєш працювати, бути відповідальним за себе. Сьогодні я відчуваю цю відповідальність. Я самодостатня особистість, знаю свою мету і йду до неї.

НЕ ШУКАЙТЕ ЩАСТЯ У ТИМЧАСОВИХ РЕЧАХ, БО ВОНО БУДЕ ТИМЧАСОВИМ

Дівчатам нова пара взуття принесе радість та відчуття внутрішньої гармонії не надовго... Не подарує тривалого щастя і знайомство на один вечір. Шукайте чоловіка, який кохатиме вас завжди і не втече, коли будуть труднощі. А хлопці хай не думають, що, аби бути крутим, треба матюкатися чи накачати великі біцепси. Це тимчасові речі, і задоволення від них не є довговічним.

ЗОСЕРЕДЬТЕСЯ НА ТОМУ, ЩО У ВАС ВЖЕ Є ЗАРАЗ

Я запитував у дев'ятирічних дітей: «У вас коли-небудь був стрес?» Вони відповідали, що їм важко справлятися з домашніми завданнями та вимогами учителів. Звертався до 13-річних. Ті казали, що відчувають роздратування через друзів, батьків, навіть через власне тіло. Юнацтво переживає стрес через невизначеність: «Якщо вступлю до ВНЗ, все бу-

Корисні поради

гом. Лежав на дошці, а друзі штовхали мене на хвилю. Вони поклали на дошку стопку рушників, щоб я міг на них опертися і піднятися. Я намагався встати понад п'ятнадцять разів. Люди, що відпочивали на пляжі, дивилися – хто з подивом, хто з недовірою, хто з глузливою посмішкою. Але батьки вчили мене: щось не виходить – спробуй знову. Якщо оточуючі бачать твою невдачу, не знічуйся. Нічого страшного, якщо ти не можеш чогось зробити. Ти можеш до цього прагнути. Тому я знов і знов пробував встати. І нарешті це мені таки вдалося! Пам'ятайте: іноді ви чогось не маєте, але це не повинно забирати радість з вашої душі. Не дозволяйте думкам сторонніх людей або якимось подіям змушувати вас відмовлятися від своєї мети.

МРІЙТЕ, І МРІЇ СТАНУТЬ РЕАЛЬНІСТЮ

Часто навіть найфантастичніші мрії стають реальністю. Не стверджую, що всі. Я, наприклад, ніколи не стану футболістом. Але можу бути щасливою людиною. Бо в мене є така мета. Все просто: якщо ми ніколи не думаємо про щось, то ми цього не шукаємо. Якщо не шукаємо, то й не знайдемо і не отримаємо.

НЕ ВТРАЧАЙТЕ НАДІЮ – ВОНА ПЕРЕМАГАЄ СМЕРТЬ

Раніше я переживав, що ніколи не зможу тримати за руку свою дружину, не зможу обійняти своїх дітей. Але зараз старший син обіймає мене. Він каже «дай п'ять» і вдаряє мене в плече. Тепер розумію: не важливо, чи можу я тримати дружину за руку, головне – щоб я завжди тримав її у своєму серці.

Вірте: у Бога є план і стосовно вас. Якщо у вашому житті не сталося дива, будьте чудом для інших. Мрійте, робіть, що можете, не пасуйте перед невдачами. Пам'ятайте про слабших за себе. Моліться! Надихайте!

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦЯ!

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

ДО РЕДАКЦІЇ «МІСТА НА ГОРІ» НАДІЙШЛИ ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ ВІКТОРИНИ, НАДРУКОВАНОЇ У КВІТНЕВОМУ НОМЕРІ ГАЗЕТИ. ПРИЄМНО, ЩО НАША ГАЗЕТА ВИКЛИКАЄ ІНТЕРЕС У ЧИТАЧІВ. ДЯКУЄМО ВАМ. ПЕРЕМОЖЦЕМ ВІКТОРИНИ СТАЛА ХРИСТИНА МЕЛЬНИК З СЕЛИЩА ОТІНІЯ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ. ВОНА ПЕРШОЮ ПРИСЛАЛА ПРАВИЛЬНІ ВІДПОВІДІ, ЗА ЩО ОТРИМАЛА НАГОРОДУ. ВІТАЄМО!

ДОБРА ВАМ ТА БОЖИХ БЛАГОСЛОВІНЬ!

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ ВІКТОРИНИ

1. Господь Бог – Адамові. 2. Під час всесвітнього потопу, коли живі створіння залишились тільки у ковчезі Ноя. 3. Адам. 4. Ісус чудом помножив п'ять хлібів та дві риби і нагодував п'ять тисяч чоловік. 5. Дно моря, по якому перейшов ізраїльський народ. 6. Вавилонська вежа. 7. Йона. 8. Самсон. 9. Йов. 10. Новий Єрусалим, де житимуть ті, що записані в книзі життя Агнца. 11. Ісус Христос.

«...Щиро дякую за ваш чудовий приз – так було приємно!.. Дуже люблю читати, зокрема духовну літературу. Тож книги – найкращий подарунок. Хай Господь і надалі буде з вами і надихає на творчу працю. З повагою – ваша постійна читачка.»

ЗАПРОШУЄМО ВАС НА БОГОСЛУЖІННЯ

